

Kazatel: **Daniel Ženatý** (synodní senior ČCE)

Základ kázání: **Jan 20,19-29**

Večer v neděli vzkříšení přišel Ježíš za učedníky. Týden na to přišel Ježíš za učedníky znovu. A tak je to stále. Ježíš přichází. I k nám, každou neděli, znovu. Věřme, je s námi. Skutečně. Úžasné, že?

Večer, dva dny po Ježíšově smrti. Učedníci za sebou zavřeli dveře. Je jim všelijak. Ježíš přece říkal, že přijde, že ho zase uvidí, že se zármutek změnil v radost, že jim daruje pokoj, o jakém se celému světu ani nesní, že učedníky pošle do světa...

Měli naději, že to není jen tak s tím Ježíšem, že pokračuje to, co kdysi začalo s Abrahamem. Stejný příběh, že jsou do něj vtaženi, že to sám Bůh, ten který dokáže vyvést svůj lid z otroctví. Tolik toho dokázal, a teď - nic.

Podobně sem přicházíme i my. Ne jako hrdinové, kterým se daří život, a nedělají chyby. Ale jako ti, kdo vědí, že chyby dělají. A šlapou vedle. Kolikrát bojujeme s tím, zdali by nebylo lepší někam zalézt, zavřít se, nic nečekat. Tolikrát jsme už slyšeli ty křesťanské pravdy, jak je Bůh s námi. No, někdy ano, ale někdy...

Vzkříšený Ježíš vchází do místnosti vystrašených učedníků. Nepřekážejí mu zamčené dveře. Prostupuje zdi kostelů, i stěny srdcí, prostupuje hradby věznic, žiletkové dráty jakoby nebyly. Prostupuje zdi nemocnic a ústavů, i když to tam mají vrchní lékaři, vrchní sestry, vrchní pacienti pevně pod kontrolou. Vzkříšený se tam nějak dostane a dějí se zázraky, o kterých ví třeba jen ten, kdo bezmocně leží, už ani nemluví a kdo ví, zda vůbec vnímá.

Pokoj vám, zdraví Ježíš učedníky. Pokoj, to je něco, co překypuje pravdou, spravedlností, nadějí. Je to pozdrav a zároveň je to oznamovací formule. Tak to je, tady to je, nabírejte a berte, co to dá.

A ukazuje učedníkům svoje ruce a bok. Samá díra. Aby pochopili, že není nějaký prelud, nebo příznak. Je to ten Ježíš, který s nimi chodil, který v Galileji udělal tolik zázraků, ten který s nimi večerel a který zemřel na kříži. Jeho utrpení bylo skutečné, zanechalo po sobě stopy na jeho rukou a v jeho boku. Žádný duch, netřeba seancí, ani drog. Zde jedná moc, která tvořila svět a odvalila kámen. Ukřižovaný žije.

Učedníci se zaradovali, když ho viděli.

Pokoj vám. Ještě jednou to Ježíš říká. Nikdy ho není dost.

A přidá - jako mne poslal otec, tak já posílám vás. Jděte mezi lidi. Povězte ostatním, co jste viděli a prožili. A čemu a komu věříte. Že Ukřižovaný žije, přichází, dává pokoj, je s těmi, kdo ho potřebují. A že se to děje stále, i každou neděli. Však co budu povídat, přijďte.

Nebudou na to sami. Ježíš jim dává Ducha svatého. Duch dá to, co není v lidech. Sílu, odvahu, víru. Duch pomůže vyjít učedníkům z jejich uzavřenosti. Bude je postrkovat k Bohu a k lidem.

A pak jim Ježíš sdělí další úžasnou věc. Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu zadržíte hříchy, tomu jsou zadrženy.

Polkneme. To myslí vážně? Kdo jsem já, abych odpouštěl hříchy? A není to nějaká póza - odpouštím ti - to tak zazní, a co, stane se něco?

Myslím, že nemá cenu hledat nějaké oslabení či zvláštní vysvětlení těch slov. Je to tak, jak Ježíš říká.

Důsledek vzkříšení pro nás je, že jdeme ven mezi lidi, a můžeme, ve smyslu jsme schopni, vybavení, odpouštět! Tedy, dokážeme to, smíme začít, je to důležité, je to přímý důsledek vzkříšení. Náš úkol. Nejsme už jen tak nula, a co já. Jsme vybavení a uschopnění odpouštět. A odpuštění není naše soukromá věc. Je propojena s Kristem! To že my odpustíme druhému, to rozezná strunu, která je napnuta ke Kristu.

Komu zadržíte, komu neodpustíte, tak se žádný zázrak nestane. Nic se nerozezná, nezachvěje. Neučíníte zázrak, kdy se skrze vás dotkne Kristovo vzkříšení téhle země.

Tomáš, jeden z dvanácti, však s nimi nebyl, když Ježíš přišel. První co Tomášovi ostatní řeknou, je – viděli jsme Pána!

Tomáš nemluví o učednících, nemluví o Kristu, mluví o sobě. Dokud já nevidím na jeho ruku stopy po hřebech a dokud nevložím do nich svůj prst a svou ruku do rány v jeho boku, neuvěřím. Ochrana zdravého já. Mám svůj rozum. Nic na mne nezkoušejte.

Někdo vykládá Tomášova slova přejně. Je opatrný právem, chce mít jistotu, že ten Vzkříšený je opravdu týž, který trpěl, byl ukřižován, zemřel. Že to není podvod. Že se někdo nesnaží na tom vydělat a vydává se Krista. Náboženství může být dobrý kšeft.

Uplynul týden. Učedníci byli opět uvnitř a Tomáš tentokrát s nimi. Opět byly dveře zavřeny. Ježíš přišel a postavil se zase doprostřed, a opět řekl, pokoj vám. Je jich tam stejně jako před týdnem, jen o Tomáše víc.

Na něj se Ježíš obrací s výzvou – polož svůj prst sem, pohleď na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku. Nepochybuj a věř, slyší Tomáš.

Mocná chvíle, Tomáš jen hlesne, můj Pán a můj Bůh.

Ernst Barlach, německý sochař, který zemřel v roce 1939 dříve, než jej nacisté stačili uvěznit, vytvořil sochu Krista a Tomáše. Kristus stojí, jakoby nic, rovně, skromně, jenom má předpažené ruce, jakoby nabízel pokoj. A těsně u něj, mezi Kristovýmá rukama, stojí Tomáš. No stojí, trochu stojí, trochu se mu podlamují nohy, skoro je vidět, jak jej Kristus drží, aby stál. Tomáš se dívá se na Krista.

A pak řekne Ježíš slovo – že jsi mě viděl, věříš. Blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili.

My jsme ti blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili. Živého Krista nevidíme. Nelze si jej ověřit zrakem ani hmatem. Zbývá – věřit. Nemáme žádný důkaz. Jen víru. Jen slova a vyprávění těch, kdo věří. Kdo o Bohu vyprávějí, s nadšením v hlase. Pohnutím. I když jsou všelijací a mnohokrát už si natloukli a všelijak ztroskotali.

Kristus nás nezesměšňuje. Kolísavou víru nám nevyčítá. Nabízí pokoj, má napřažené ruce, a trochu nám pomáhá, abychom stáli, nebo šli, nebo se zvedli, otevřeli dveře a vyšli ven, protože být sám a užírat se sám sebou – to mi naději nedá. A odpouštěli. Vybavení k tomu jsme dostatečně.

Kriste, držel jsi Tomáše v jeho pochybnostech. Drž a pozvedej i nás, když pochybujeme. Nejsme tak dobří, abychom jednou provždy věřili hladce a bez pochybností.

Dávej nám sílu věřit bez důkazů, o své víře vyprávět druhým i mimo zdi kostelů, a odpouštět.

Amen